bedaren te brengen, wat haar eindelijk gelukte. Maar nauwelijks was hij weder een weinig tot zichzelven gekomen, nauwelijks had zijn bezorgde echtgenoote de diggelen bijeengeraapt en geschuierd, en stond ze gereed, om alles aan de pensionhoudster te gaan rapporteeren, — als de oogen van den lijder zich op een bewegend donker voorwerp vestigden, en hij eensklaps naar den wand vloog om met een fellen mep.... een Chineesch bordje aan stukken te slaan. De vrouw begon nu te schreien, de man echter loerde met een fanatieken blik het, natuurlijk ontsnapte, vliegje na.

„O, o, o, 't is nog niet genoeg," jammerde zij. Hij gaf geen blijk, dat hij haar verstond, ja, het leek wel of hij zelfs van haar aanwezigheid in het vertrek geen notie had, want den blik van doodelijken haat op het behang achter zijn echtgenoote vestigend, liep hij voort, als wilde hij door haar henen stappen, en stond vóór zij het wist op haar voet met bijbehoorende eksteroogen.

„Au, au," jammerde zij.

„Wat au ?" snauwde hij, voor een wijle tot staan gebracht, „wat jij met je au ?"

„Au, au, je staat op mijn voet . ."

De patiënt trok zijn voet terug ; hij had het niet bemerkt.

„Ga nu eens zitten," vermaande zijn ega hem, en leidde hem bij de hand naar zijn leunstoel. Zij nam dan plaats tegenover hem, en trachtte hem kalm en zakelijk te onderhouden over den toestand.

„Je bent hier voor je rust gekomen," begon ze welmeenend, „je mag je niet opwinden. En die jacht op die dieren maakt je zóó overstuur, dat je over een etmaal of wat in mekaar zult zakken, afgezien nog van de schade, die je om je heen aanricht. Ik voor mij geef geen gulden voor den fijnsten inboedel zoolang jij er middenin zit, met ook maar één vlieg tegenover je. Maar geloof me, dat jagen geeft niks.

„Daar zit weer zoo'n ellendeling," riep de patiënt plotseling uit, en hij vloog overeind, „wacht, jij, menschenmoordenaar, jij, longen-, lever- en nierenbesmetter, ik zal je even afdrogen. Jou, bacillendrager, van mij zal je geen satisfactie hebben, smeerpoets."

Met moeite weerhield de vrouw hem, en ontwikkelde haar denkbeelden : ze zou een vensterhor koopen, hier en daar van die lijmlinten als griezelige centimeters ophangen, schotels met vliegenvergif, lijmstokken en vallen neerzetten. Die dan nog rondvlogen, zouden ze voorzichtig dood zien te slaan, zonder den inboedel in den grond te boren.

„Ik heb geen rust als ik er een zie," riep Berlijn als in razernij uit, „ik kán me niet inhouden. Ik móet er op los."

En als in hallucinatie staarde hij naar het plafond, waarop hier en daar vliegen als kleine acrobaten met hun zuigvoeten vastgeklemd ondersteboven rondpassagierden. „De vuilpoetsen, wie weet waar ze vandaan komen," bromde hij woest, „van welke mestvaalten, beerputten of rottende kadavers . . ."

De vrouw onderbrak zijn gruwelijke mijmerijen met het voorstel om de wapenen tegen het vliegengevaar te gaan inkoopen. En zoo geschiedde.

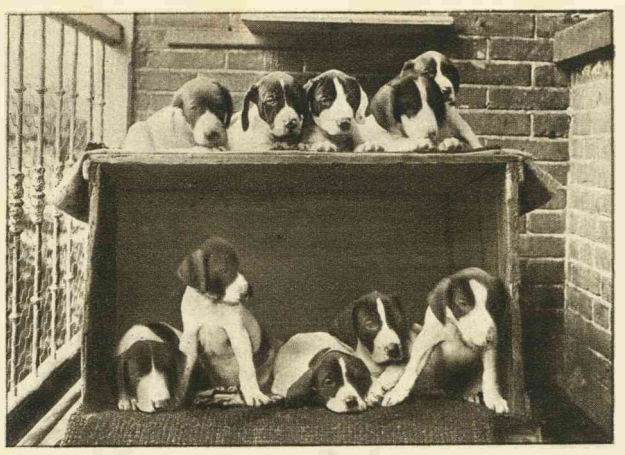
Het woon- en het slaapvertrek beide waren onkenbaar geworden ; alom zag men lijmstokken in flesschen, borden met formalineoplossing, vallen als viezerige kaasstolpen op kasten, tafels en elders opgesteld. Overal waar 'n haak, kram, duim of spijker voorhanden was, hing daaraan een vies lijmlint ; de ramen waren van horren voorzien. Het hielp. De vliegenplaag was tot een minimum ingekrompen. Toch zwierven er nog verscheidene langs plafond en muren, en de patiënt, eenmaal door een woesten haat tegen het vliegenvolk bezield, was niet bevredigd door de honderden lijken, die alom aan de stokken en linten kleefden. Hij wilde persoonlijk ook medewerken om het menschdom van de afschuwelijke plaag — bloedvergiftiging, steenpuisten, negenoogen, tuberculose, cholerine, en meer bezoekingen van dien aard te — verlossen en overal liep hij rond met een afgedragen muil in de hand, in gangen en portalen, in de keuken en op het erf, ja, in de naburige boerderij, en sloeg ze deerlijk meestal mis, maar nu en dan ook raak. De oogst van insecten was niet in verhouding tot de ontzaglijke inspanning en den pijlsnellen achteruitgang van zijn zenuwgestel. Voeg hierbij de eindelooze vermaningen van zijn welmeenende echtgenoote, en de daaruit voortvloeiende tweedracht, en ge zult begrijpen, hoe het uur waarop de landelijke rustkuur geëindigd was, een uitkomst voor 's mans zenuwen heeten mocht.

Dof-oogig, hol-wangig, en met een gelaatskleur als een graszode, was Berlijn nauwelijks een schaduw meer van wat hij geweest was, toen hij zijn verdiepinkje weer betrok in de stad, waar het ook niet alles was, maar althans de gehate insecten, betrekkelijk schaarsch waren. De dokter, bij zijn bezoek zoozeer verbaasd over het uiterlijk van zijn patiënt, geloofde even aan een smakelooze grap : dat de man zich namelijk als overledene gegrimeerd had. Doch al spoedig bespeurde hij de ijselijke werkelijkheid : de rustkuur daarginds was Berlijn als een levensgevaar geweest, als het gapend graf. Het kostte hem heel wat moeite, om zelfs met de hulp van de trouwe echtgenoote den ontredderden Berlijn te doen herstellen van zijn mislukte rustkuur, van het verblijf in de gezonde, landelijke omgeving, waar, letterlijk naar zijn eigen woorden, 's mans graf had gegaapt, — iets wat gij lezers, naar ik hoop niet gedaan hebt bij het lezen van dit droef relaas, hetwelk trouwens bij dezen onherroepelijk ten einde is.

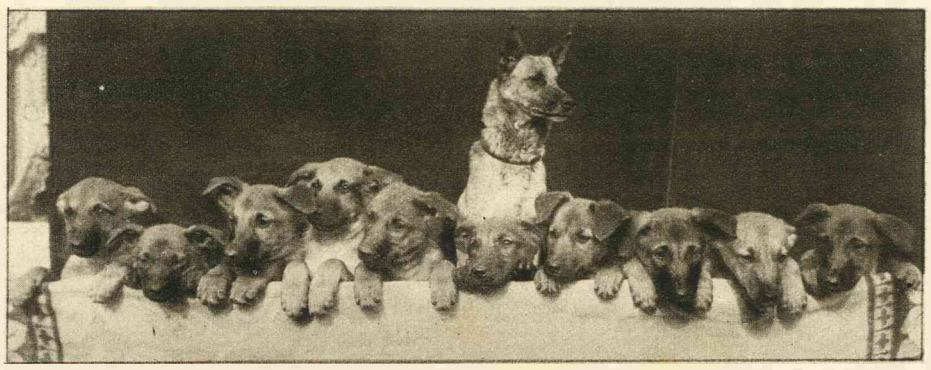
ALG. NED. BOND VAN SCHOENFABRIKANTEN.

Onder voorzitterschap van den heer Jos. de Pont, hield de Algemeene Nederlandsche Bond van Schoenfabrikanten verleden week te Tilburg zijn jaarlijksche vergadering, die door een 20-tal leden uit verschillende oorden des lands werd bijgewoond. *(V.F.B.)*

EEN AARDIG GEZELSCHAP.

Een onzer abonné's zond ons bovenstaande opname van een nest jonge honden met verzoek deze foto in „Panorama" te willen opnemen. Als bijzonderheid deelde men ons nog mede dat de vader is Sanon, van den heer W. C. Teurlings te Rotterdam en de moeder Juno, eigenaar de heer Th. J. van Straaten eveneens te Rotterdam.

BELGISCHE HERDERSHONDEN.

Een nes gladharige Belgische Herdershonden, geboren 9 Juli 1915. Moeder is de op verschillende tentoonstellingen te 's-Hage en Rotterdam bekroonde Nora, eigenaar de heer J. J. van Wette te den Haag. De vader is de in sportkringen bekende Max II, geboren te Moll in België. Deze verwierf zeer vele eere- en speciale prijzen. Dit nest jongen zal op de a.s. tentoonstelling te Amsterdam, welke gehouden wordt op 11 en 12 September, worden geëxposeerd. Op de foto zijn duidelijk zichtbaar de mooie zwarte maskers welke dit ras kenmerken.

DE GESCHIEDENIS VAN HET WONDER-EI DAT GROEIDE

DOOR HENKIE

Van eieren gesproken," geen mensch had het woord „eieren" in zijn mond gehad, maar Teunis Roskam met zijn gewone onstuimigheid verstond de vraag : „Hoe komt hij er bij," door een der aanwezigen geuit, verkeerd, en maakte er gebruik van om een van zijn verhalen te luchten

„Van eieren gesproken, jullie hebt zeker nooit gehoord van dat merkwaardige ei dat mijn broer eens had ?"

Hij keek vragend den kring rond (ik mag wel schrijven : uitdagend, vijandig dat iemand het zou durven wagen te knikken). Niemand knikte evenwel ; eenigen zeiden „nee," anderen schudden hun hoofd en de rest deed geen van beide of allebei. Teunis was voldaan en stak van wal.

„Dat dacht ik wel," ging hij voort. „Ik verwachtte niet dat jullie ervan zouden weten, ofschoon er kans op was, want er is reusachtige reclame over gemaakt en het bericht ervan in alle mogelijke buitenlandsche bladen overgenomen.

„De geschiedenis werd het eerst meegedeeld in een geïllustreerd blad, waarin twee foto's waren afgebeeld van een ei op verschillende tijdstippen zooals de begeleidende tekst meldde. Ze waren genomen op de helft der oorspronkelijke grootte.

Het bericht bevatte het volgende : „Wij drukken hier twee merkwaardige foto's af van een ei, die ons zijn toegezonden door den heer Benjamin Roskam, eigenaar van het hoenderpark „Nooit gedacht." Deze heer schrijft ons : „De eerste foto was genomen twee dagen nadat ik het ei vond. Het was een veel kleiner ei dan door een van mijn kippen gelegd wordt ; nauwelijks zoo groot als een musschenei. Ik plaatste het als een curiositeit

BLOEMBOLLENVEILINGEN TE BEVERWIJK.

Op initiatief van het Hollandsch Bloemkweekers Genootschap, afdeeling Beverwijk, worden sinds eenigen tijd aldaar zoogenaamde droge veilingen gehouden van Bloembollen. Terwijl deze veilingen vroeger op langen termijn werden gehouden geschieden ze nu uitsluitend à contant. Dat de veilingen, die onder leiding van de heeren Jb. Meijer, A. P. Kochx en H. Sluiter in hotel „De Zon" worden gehouden, door veel koopers worden bezocht, bewijst het feit dat in 4 weken tijds van f 30.00 tot f 40.000 bollen werden geveild.